

Så vil der også være konsekvenser for landet. Vi giver afkald på en suverænitæt, vi ikke har brug for. Vi har ikke brugt den i 18 år, og vi ønsker ikke at bruge den. Vi får til gengæld indflydelse på den politik, der er med til at fastlægge rente- og finanspolitikken i Europa.

Fastkurspolitikken vil fortsætte, og vores signal til omverdenen vil blive, at det er helt sikkert, at den fortsætter. Der vil ikke være nogen trusler eller nogen rygter eller nogen mindelser om, at vi nogen sinde igen kunne tænke os at forlade fastkurspolitikken eller at bruge devalueringens instrumentet. Det vil tiltrække flere investeringer, det vil skabe flere arbejdspladser – eller skabe sikkerhed for dem, der er der – og vi vil i hvert fald også forskåne vores egne virksomheder og vores egne borgere for valutauro, som kommer til os udefra.

Konsekvenserne for Europa? Ja, konsekvenserne for Europa er jo i det hele taget ved euroens etablering, at man står sammen om at skabe vækst og bedre beskæftigelse, og at man ikke accepterer, at man spiller sorteper ud mod hinanden, at man skubber vanskelighederne fra den ene partner over til den anden. Man har kort sagt noget, der med et lidt gammeldags udtryk hedder solidaritet. Det er det, man har landene imellem i dette samarbejde. Og så står man sammen om at gøre økonomien stabil ud i fremtiden og derved også lette den udvidelse, som landene er enige om at fortsætte forhandlingerne med, den udvidelse, som skal nå frem mod det endelige mål, nemlig at Europa afskaffer den varme krig, den kolde krig og den indbyrdes handelskrig.

Fra Det Radikale Venstres side siger vi ja til den europæiske integration. Vi ved, at der er en pris forbundet med det, men vi mener også, at fordelene er langt de største, og vi mener, at visionerne om det udelte, fredelige Europa er så langt, langt de vigtigste at tage fat på i denne forbindelse.

Derfor støtter vi forslaget, som er til behandling i dag, og stemmer nej til ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg synes, at fru Elisabeth Arnold kom med en ganske glimrende beskrivelse af udviklingen siden Anden Verdenskrig af det europæiske samarbejdes opbygning for at sikre stabilitet og fred mellem de europæiske lande. Derfor stemte jeg da også selv ja til Det Europæiske Fælles-

skab i 1972, og jeg stemte også ja til det indre marked og dette tætte handelssamarbejde i 1986, i øvrigt i modsætning til fru Elisabeth Arnolds parti. Det Radikale Venstre var et nejparti. Man gik for langt i 1986 med det indre marked. Udenrigsministeren, Danmarks udenrigsminister i dag, stemte nej. Økonomiministeren, Danmarks økonomiminister i dag, stemte nej til det indre marked i 1986. Jeg stemte ja. Men det kan også gå for langt.

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke man kan have en sådan fredelig udvikling af et tæt samarbejde og handelssamarbejde, uden at man skal have fælles penge og fælles alt muligt. Kunne man ikke klare det samme ved at køre videre med det, vi havde før den fælles mønt, nemlig konvojmodellen, ERM II-modellen, hvor man sejlede i hver sit valutaskeib, men havde mulighed for i ekstreme situationer at kunne korrigere fleksibelt i stedet for at køre af sted i den store slagskibsmodel, som én valuta er?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kunne forstå, at første del af hr. Frank Dahlgaards indlæg hørte under kategorien »benedelseslitteraturen«, men til det konkrete spørgsmål vil jeg gerne sige, at man da godt kan lave et samarbejde, der bygger på konvojmodellen, hvor alle lande kobler deres valutaer tæt sammen. Det var jo det, vi havde i Europa, før euroen blev etableret. Nu er den etableret, og jeg mener, det er en sikring mod valutaspækulation.

Det er sagt mange gange før i dag, og jeg mener faktisk også, at det er rigtigt: En stor valuta er vanskelig at spekulere imod. Danmark er en lille valuta, derfor bør vi være sammen med de øvrige EU-lande, som har de samme ydre rammer omkring deres stabilitetspolitik, omkring rente, inflation, underskud på statsbudgetterne og den offentlige gæld. Det mener jeg er en sikring mod valutaspækulation, altså en stabilisering af valutaen.

Det mener jeg i og for sig er en bedre model end konvojmodellen, som indebærer risici for udsving og også risici for de snore, der binder skibene sammen i konvojen, eller hvad de nu hedder, trosser eller andre former for værktøjer. De kan jo klippes over, hvis landene bliver uenige, og det mener jeg er en fristelse, man ikke skal udsætte hinanden for.